

fenfaverit scienter eundem, sicut reus laesa criminis Majestatis perpetuo sit infamis, diffidatus nihilominus & bannitus sit intestabilis, ut nec Testamenti liberam habeat factionem, nec ad alicujus bona ex Testamento, vel ab intestato vocetur, quatenus ab omni successione repulsus, publicaque repulsa confusus minus inveniat suae malitiae successorem. Fiant omnes habitationes ejus desertae, ut non sit qui eas inhabitet, dentur cuncta ipsius aedificia in ruinam, & ut perpetuae notam infamiae perpetua ruina testetur, nullo tempore reparentur. Nullus ei debita reddere, nullus respondere in iudicio teneatur: quidquid etiam in bonis invenietur ipsius, Fisci, vel Reipublicae dominio applicetur, ut ex illis nil transmittat ad posteros, sed potius cum ipso quodammodo damnetur & sua. Si quae vero feuda, locationes, officium, vel beneficium spirituale vel temporale ab aliquibus Ecclesiis obtinet, sit eis ipso jure privatus, quae sic libere ad Ecclesias revertantur, quod Ecclesiarum Rectores de ipsis pro sua voluntate disponant: Quod si filium habet Clericum non Praelatum Ecclesiasticum Beneficium obtinentem illo privetur spe collationis alterius omnino sublata. Nulli praeterea talium filiorum, atque nepotum ex virili sexu descendendum ab eisdem alicujus aperiatur janua dignitatis, aut honoris Ecclesiastici, vel mundani ad alicujus loci regimen non audeat: sit ei postulandi negata facultas: sit notarie judicatus, & quodlibet aliud officium, seu ministerium publicum interdictum. In iudiciis ejus assertio contra quemquam nihil fidei, nihil credulitatis inveniat, ut ad testimonium prorsus reddatur indignus: sit ei ad Ordines ascensus inhibitus: sit ad beneficium, vel officium Ecclesiasticum negatus accessus, & ut magis famosa sit ejus infamia, ad actus legitimos nullus ei pateat aditus, nulla porta pandatur eidem super aliquo praemissorum omni spe dispensationis adempta. Praesenti nihilominus adjiciamus Sanctionem, ut ex infestatione praedicta, sicut ex injectione manuum violenta, ipso facto excommunicationis sententiam quis incurrat, & tam insequatur, quam alii supradicti tanti mali participes, quamdiu in sua contumacia perdurant, singulis diebus Dominicis, & festivis pulsatis Campanis, & Candelis accensis per omnes illius loci Ecclesias, in quo tantum fuerit facinus attentatum, necnon Civitatum, & Dioecesium vicinarum, excommunicati publice nuncientur, nec ab alio, quam a Romano Pontifice cum fratrum suorum, & injuriam passi consensu possint absolutionis beneficium obtinere, nisi dumtaxat in mortis articulo constituti. Cum autem fuerint absolvendi, primo sufficienter, & idonee caveant, quod inferendae poenae parebunt, & auxiliante Domino poenitentiam peragent injungendam. Deinde per omnes illius loci Ecclesias principales, vicinorumque locorum diebus Dominicis, & solemnibus incedant nudi coram Populo femoralia tantum habentes, & virgas ferentes in manibus, cum quibus per eandem Ecclesias publice sustinentur: ituri postmodum ultra mare, & ibidem acturi poenitentiam per tres annos ad minus, nec exinde postmodum reverturi absque Sedis Apostolicae licentia speciali. Verum cum tales gratiam reconciliationis meruerint, beneficio absolutionis obtempo

Alia poena.

Declaratur excommunicati ipso facto.

Poenitentia injungenda respicientibus.

indulgeatur ei licentia, ut sua, & suorum injuriam prosequatur, & debitorum illorum, quae contracta fuerint de postmodum acquisitis repetitio non negetur. Illud autem non duximus omittendum, quod si quis fuerit in praemissis nudo consilio, vel simplici favore culpabilis Iudex in talem poenam metiatur ex culpa, ut secundum quod excessus exegerit vindicta procedat. Praemissis etiam dignum censuimus annexendum, ut si quisquam aliquo praedictorum excessuum quemquam de Clericis, vel Religiosis nostrae familiae, vel Cardinalium afficere forte praesumpserit, proportionetur poena delicto, ita quod vindicta ex aequo excessui respondente, ab offensa nostrorum cohibeantur deinceps manus temerarie formidine ultionis quas Dei, vel nostra, seu fratrum nostrorum reverentia non cohercet. Si quis vero per se, vel per alium, quod absit occiderit Cardinalem, vel evidentem dederit causam mortis, ultra quam praemissa contineant, sic in eum potestas Jurisdictionis infurgat, sic rigor ultionis infiliat, quod contra vitam subsidium mortis solatium invocet vivens poenae non culpae vindictae speculum non offensa. Per haec quoque secularibus potestatibus non adimimus facultatem utendi legibus contra tales, quas adversus sacrilegos Catholicos Principes ediderunt. Quis enim locus regiminis poterit esse tutus? Quis Rector securitate gaudebit, si Romana Ecclesia, quae omnium Ecclesiarum disponente Domino Caput est, & Magistra casibus istis subicitur? si ejus filii speciales hujusmodi periculis exponuntur, quem Ecclesiae filium, quem fidei zelatorem contumelia tanta non tangeret, & confusio tam aspera non moveret? Porro, qui filius est dolebit, qui fidelis matre fidei laesa sedetur? Quapropter si Princeps, Senator, Consul, Potestas, vel alius Dominus, seu Rector quocumque nomine censeatur contra praesumptores praedictos praesentis Constitutionis tenorem non fecerit observari, tam ipse, quam officiales ipsius infra mensem postquam res ad notitiam eorum pervenerit excommunicatione notentur. Quod si Populus fuerit circa ista remissus, & ad satisfaciendum Rectores, & Officiales ejus non compulerit, Romanus Pontifex cum suis fratribus omnibus infra mensem exeat locum illum, si eum ibidem contingerit tunc morari, & antequam plenarie satisfiat, minime revertatur, nisi forsitan inevitabilis Ecclesiae necessitas immineret, propter quam exitus ejus, & fratrum periculosus proculdubio redderetur. Praeterea si Populus Rectorem sic excommunicatum tertio monitus sicut poterit commoneri, a regimine amovere contempserit, subjiciatur Civitas interdictio usquequo congrue satisfiat.

Datum Reate duodecimo Kalendas Decembris Pontificatus Nostri Anno Decimo.

Varia poena secundum delicti qualitates.

Poenae contra eosdem Cardinales occidentem.

Excommunicantur quoque Judices has poenas delinquentibus non infligentes.

Dat. die 10. Novem. 1225. Pont. An. X.

Cano-

LXXVII.

Canonizatio S. Laurentii Archiepiscopi Dublinensis, Regis, ac Reginae Hiberniae filii, ejusque relatio in numerum Sanctorum Confessorum, & Festivitate ejusdem praefinitio pro die decima quarta mensis Novembris quinquaginta celebranda.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Universis Christianis fidelibus in Rothomagen. Provincia constitutis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Principio Ecclesiam Deus miraculis clarificavit.

Sed propter Christianorum peccata miraculis intermisit suscitavit Doctores.

Sed interdum signa innovat.

Patris Deo per intercessionem S. Laurentii miraculis petuntur ejus Canonizatio.

Ineffabilis providentia Dei, congruentia singulari quibusque temporibus ordinate dispensans, in splendoribus Sanctorum, Ecclesiam suam quasi ex utero genuit, dum eos in exordio ipsius nascentis Ecclesiae crebra miraculorum coruscatione mirificans, & in ipsorum miraculorum fulgore oblupefaciens gentes, ac praedestinos in fide generans Jesu Christi, in cujus hac fieri nomine, ac virtute videbant, ipsos filiorum adoptionis numero aggregavit.

§.1. Deinde crescente fidelium numero, & multitudine, populi vocati de tenebris, ambulantes juxta ipsius vaticinium in lumine Domini Dei sui, mirabilis dispensator in pluviam fulgura sua fecit, dum signis, sive miraculis, quae non erant jam fidelibus necessaria, intermissis, super novos populos, Pastores, qui eos pascerent scientia & doctrina, sicut per os Hieremiae promiserat, suscitavit. Doctores Ecclesiae solliciti, qui terram cordis fidelium imbre doctrinae compleverant, & extirpatis sentibus vitiorum, eam ad proferendum virtutum germen, & fructum boni operis fecundarent.

§.2. Ceterum quia charitate frigescente ab exercitio hujusmodi boni operis torpet Catholicus, errore devio abducente delirat haereticus, caecuti velamine adhuc super cor permanere Judaeus, & in tenebris ambulat sidere lucis nondum sibi oriente Paganus; misericors Dominus, qui neminem vult perire, signa interdum innovat, & mirabilia miseratus immutat, ex numero illorum, quos in Ecclesia triumphantem glorificat, aliquorum fidem & merita in militante miraculis declarando. Ut per ea Catholici, mentis torpore discusso, ad boni operis excitentur instantiam, haeretici errore dimisso, ab invio reducantur ad viam, Judaei atque Pagani, vero lumine cognito, de tenebris & umbrae mortis currant ad Christum, lucem, viam, veritatem, & vitam.

§.3. Sanctae igitur mem. Laurentio Dublinen. Archiepiscopo apud Ecclesiam S. Mariae de Augo Rothomagen. Dioecesis, ubi corpus ejus feliciter requiescit, claris divino munere coruscante miraculis, Ven. frater noster Archiepiscopus, & dilecti filii Capitulum Rothomagen., una cum Abbate, & Conventu Ecclesiae supradictae, multisque aliis Archiepiscopis, & Episcopis, Abbatibus, & Religiosis Viris, ejus venerabilis vitae insignia, & coruscantia miracula suis nobis litteris intimantes, humiliter supplicarunt, ut ipsum Sanctorum cathalogo adscribere curarem, quatenus auctoritate Apostolica, dignus honor illi exhiberetur in terris, qui

Bull. Rom. Tom. III.

sic claris signis, & evidentibus argumentis apparet honoratus in Caelis.

§.4. Licet igitur quos divina honorat dignatio, humana devotio prompto affectu debeat honorare; volentes tamen in hujusmodi negotio, secundum consuetudinem Apostolicae Sedis eum digna maturitate procedere, praefato Archiepiscopo, & N. Decano, & N. Thesaurario Rothomagen. dedimus in mandatis, ut super dicti Viri vita, & miraculis inquirerent diligentissime veritatem, & eam nobis fideliter intimarent; ut ea plene comperta, pio supplicatium desiderio, securius annuere valeremus.

§.5. Ipsi autem mandatum nostrum cum diligentia exequentes, quia de praefati Viri conversatione, ac vita, per homines de partibus illis certificari nequibant, eo quod per partes illas transitum faciens in Ecclesia praedicta correptus infirmitate decubuit, & infra octavum diem ab hac luce migravit, scripsere Venerabili Fratri nostro Archiepiscopo Dublinen., ut veritatem super hoc inquisitam, eis per suas litteras intimaret. Qui citra mare Hibernicum, Illustris Regis Anglorum negotiis occupatus, non valens inquirere id per se ipsum, Venerabilibus Fratribus nostris Daren. Episcopo Suffraganeo suo, ac Priori Sanctae Trinitatis Dublinen. commisit in hujusmodi negotio vices suas. Ac demum eorum litteras, sanctitatem vitae, & conversationis, saepe dicti viri plenius continentes, suo & ipsorum sigillis munitas destinavit eidem. Quas una cum depositionibus testium super miraculis receptorum, nobis sub sigillis propriis transmissere.

§.6. Collegimus autem ex ipsarum serie litterarum, quod praedictus Vir, Regis & Reginae Hiberniae filius extitit, & ab infantia sacris litteris eruditus, senilem geilit in juventute gravitatem, & mundanarum illecebras vanitatum, a se ultra quam aetas illa solebat abdicavit.

§.7. Deinde in Archiepiscopum Dublinen. assumptus, sic in virtutem de virtute profecit; ut in oratione assiduus, austerus in maceratione proprii corporis, ac in elemosynarum largitione profusus, se totaliter Domino dedicavit.

§.8. Per depositiones vero testium in praedictorum constitit evidenter, sanctam vitam ejusdem esse tot sequentibus miraculis comprobata; quae non parvam textent historiam, qui volent ea singula scribere seriatim. Sed ut praeterea mus, quod claudi gressum, caeci visum, surdi auditum, muti loquelam, leprosi mundationem, & variis astricti languoribus, sanitatem ad invocationem ejus nominis receperunt, & haec sola, quae inter cetera emicere miracula.

§.9. Idem Sanctus, immo Dominus ob ipsius merita gloriosa, septem mortuos, quorum unus triduanus erat mirifice suscitavit.

§.10. De ipsius igitur sanctitate tantis certificati miraculis, divinumque secuti iudicium, per quod ejus glorificatio nobis tam evidentibus innotuit argumentis, eundem Beatum Virum cathalogo Sanctorum adscripsimus, & annuerandum decrevimus Sanctorum Collegio Confessorum, ac inter eos a Christianis fidelibus venerandum.

§.11. Statuentes, ut ejus veneranda festivitas de cetero annis singulis octavo decimo Kalendas Decembris solemniter celebretur. Moneamus autem Universitatem vestram, & hortamur

H h in

Commissi de his, & de ejus vita inquisitione.

Hinc adhibita perquisitiones, serioque investigatum.

Beati Laurentii genus, & primordia.

Ejus virtutes.

Miracula.

Mortui suscitari.

SS. cathalogo adscribitur.

Ejus celebranda festivitas.

in Domino, quatenus Deum devotis mentibus collaudantes, & studentes proficere tanta virtutis exemplo ejusdem gloriosissimi Confessoris apud Dominum suffragia humiliter imploretis.

§. 12. Nos autem de Omnipotentis Dei misericordia, & Beatorum Petri, & Pauli auctoritate confisi, omnibus vere poenitentibus, & confellis, qui ad prefatam Ecclesiam in die solemnitate ejusdem gloriosissimi Confessoris, vel infra octavas cum devotione accesserint ejus orationum suffragia petitori, viginti dies de injunctis sibi poenitentis misericorditer relaxamus.

Datum Reate tertio Idus Decembris anno decimo.

Concessio Indulgentiarum

Dat. die 11. Decem. 1225. Pont. An. X.

LXXVIII.

Approbatio Regule Ordinis Fratrum Eremitarum Beate Mariae de Monte Carmelo.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Priori, & Fratribus Eremitis de Monte Carmelo salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Approbatam regulam servari mandat.

UT vivendi normam, regulariter a bona memoria Hierosolymitano Patriarcha editam, quam ante generale Concilium vos dicitis humiliter suscepisse, in posterum vos & Successores vestri, quantum cum Dei adjutorio poteritis, observetis, in remissionem vobis injungimus peccatorum.

Datum Reate tertio Kalendas Februarii, Pontificatus nostri anno decimo.

Dat. die 10. Januar. 1216. Pont. An. X.

Regula predicta tenor subsequitur.

Albertus Dei gratia Hierosolymitanæ Ecclesie vocatus Patriarcha, dilectis in Christo filiis, Brocardo & cæteris Eremitis, qui sub ejus obedientia juxta fontem, in Monte Carmeli morantur, salutem in Domino, & Sancti Spiritus benedictionem. Multifarie, multisque modis Sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocumque Ordine fuerit, vel quemcumque modum religiose vite elegerit, in obsequio Jesu Christi vivere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deservire. Verum quia requiritis a nobis, ut juxta propositum vestrum, tradamus vobis vite formulam, quam tenere in posterum debeatis.

Prologus Regule.

C A P. I.

De Priore.

Illud in primis statuimus, ut unum ex vobis habeatis Priorem: qui ex unanimi omnium assensu, vel majoris & sanioris partis, ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis veritate fervare.

C A P. II.

Cellulis.

Præterea juxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli vestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, vel sanioris partis, eadem cellulæ cuique fuerint assignatæ.

C A P. III.

Nec liceat alicui Fratrum, nisi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit deputatum, sibi locum mutare, vel cum alio permutare.

Mutatione eorum.

C A P. IV.

Cellula Prioris sit juxta introitum loci, ut venientibus ad eundem locum primus occurrat: & de arbitrio, & dispositione ipsius, post modum quæ agenda sunt, cuncta procedant.

Cellula Prioris.

C A P. V.

Maneant singuli in cellulis suis, vel juxta eas, die ac nocte in lege Domini meditantes, & orationibus suis vigilantes, nisi aliis justis occasionibus occupentur.

Mansione in Cellulis.

C A P. VI.

Hi, qui litteras noverunt, & legere Psalmos, per singulas horas eos dicant, qui ex institutione Sanctorum Patrum, & Ecclesie approbata consuetudine ad horas singulas sunt deputati. Qui vero litteras non noverunt, viginti-quinque vicibus dicant Pater, in nocturnis Vigiliis. Exceptis Dominicis, & solemnibus diebus, in quorum Vigiliis prædictum numerum, statuimus duplicari, ut dicatur Pater noster vicibus quinquaginta. Septies autem eadem dicatur Oratio in laudibus matutinis. In aliis quoque horis septies similiter eadem sigillatim dicatur Oratio: præter Officia vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeatis.

Oratio.

C A P. VII.

Nullus Fratrum sibi dicat aliquid esse proprium: sed sint vobis omnia communia. Et ex his, quæ vobis Dominus dederit, distribuatur unicuique per manum Prioris, id est, per hominem ab eo ad idem officium deputatum, prout unicuique opus fuerit, inspectis ætatibus, & necessitatibus singulorum. Ita tamen, ut sicut præmissum est, in deputatis cellulis singuli maneant, & ex his, quæ sibi distributa fuerint, singulariter vivant.

Proprietate.

C A P. VIII.

Oratorium, prout commodius fieri poterit, construatur in medio cellularum, ubi mane per singulos dies ad audienda Missarum solemniam convenire debeatis, ubi hoc commode fieri poterit.

Oratorio, & Missa.

C A P. IX.

Dominicis quoque diebus, vel aliis, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis tractetis. Ubi etiam excessus, & culpæ Fratrum, si qui de aliquo deprehensi fuerint, charitate media corrigantur.

Capitulis, & correctione.

C A P. X.

Jejunium singulis diebus, exceptis Dominicis, observetis, a festo Exaltationis S. Crucis usque

Jejunio.

usque ad diem Dominicæ Resurrectionis: nisi infirmitas, vel debilitas corporis, aut alia justa causa jejunium solvi suadeat, quia necellitas non habet legem.

C A P. XI.

Esa Carnium.

Ab esu carnum semper abstineatis, nisi pro infirmitatis, aut nimie debilitatis remedio sint sumenda.

C A P. XII.

Arms spiritualibus.

Quia vero militia est vita hominis, & omnes, qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur; Adversarius quoque vester diabolus tamquam leo rugiens circuit, querens quem devoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura Dei, ut possitis stare adversus insidias inimici.

Accingendi sunt lumbi vestri cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis. Scriptum est enim: Cogitatio sancta servabit te.

Induenda est Lorica justitiæ: ut Dominum Deum vestrum ex toto corde, & ex tota anima, & ex tota virtute diligatis, & proximum vestrum tamquam vosmetipsos.

Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo possitis omnia tele nequissimi ignea extingueri. Sine fide enim impossibile est placere Deo. Et hæc est victoria, quæ vincit mundum, fides vestra.

Galea quoque salutis imponenda est capiti, ut de solo Salvatore speretis salutem, qui salvum facit populum suum a peccatis eorum.

Gladius autem spiritus, quod est verbum Dei, abundanter habet in ore, & in cordibus vestris. Et quæcumque vobis agenda sunt, in verbo Domini fiant.

C A P. XIII.

Affiditate in opere.

Faciendum est vobis aliquod operis, ut serper vos diabolus inveniat occupatos, ne ex otiositate vestra aliquem intrandi aditum ad animas vestras valeat invenire. Habetis ad hoc Beati Pauli Apostoli magisterium pariter & exemplum, in cujus ore Christus loquebatur. Qui positus est, & datus a Deo prædicator, & doctor gentium in fide & veritate: quem si secuti fueritis, non poteritis aberrare: In labore (inquit) & fatigatione fuimus inter vos nocte, ac die operantes, ne quem vestrum gravaremus. Non quasi nos non habeamus potestatem; sed ut nosmetipsos formam daremus vobis ad imitandum nos. Nam cum essemus apud vos, hæc denunciabamus vobis: quoniam si quis non vult operari, non manducet. Audivimus enim inter vos quosdam ambulantes in quiete, nihil operantes. His autem, qui ejusmodi sunt, denunciavimus, & obsecramus in Domino Jesu Christo, ut cum silentio operantes, suum panem manducent. Hæc via sancta, & bona: ambulate in ea.

C A P. XIV.

Silentio.

Commendat vobis Apostolus silentium, cum in eo præcipit operandum. Et quemadmodum Bull. Rom. Tom. III.

dum Propheta testatur: Cultus justitiæ, silentium est. Et rursum: In silentio, & spe erit fortitudo vestra. Ideoque statuimus, ut ab hora vespertina, usque ad horam tertiam sequentis diei silentium teneatis: nisi forte necellitas, vel causa rationabilis, aut licentia Prioris silentium interrumpat. Alio vero tempore, licet silentii non habeatur observatio tanta, diligentius tamen a multiloquio caveatur. Quoniam scriptum est, & non minus experientia docet: In multiloquio non deerit peccatum: & qui inconsideratus est ad loquendum, sentiet mala. Item, qui multis utitur verbis, lædit animam suam. Et Dominus in Evangelio: De omni verbo otioso, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die judicii. Faciat ergo unusquisque stateram verbis suis, & frenos rectos oris suo, ne forte labatur, & cadat in lingua sua, & insanabilis sit casus ejus ad mortem. Custodiens cum Propheta vias suas, non delinquit in lingua sua. Et silentium, in quo cultus justitiæ est, diligenter, & caute studeat observare.

C A P. XV.

Tu autem Brocarde, & quicumque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & servetis in opere, quod Dominus ait in Evangelio: Quicumque voluerit inter vos major esse frater, erit vester minister: & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus.

Humilitate Prioris.

C A P. XVI.

Vos quoque cæteri Fratres, Priorem vestrum honorate humiliter: Christum potius cogitantes, quam ipsum, qui posuit illum super capita vestra. Et Ecclesiarum Præpositis etiam ait: Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit, ut non veniatis in judicium de contemptu, sed de obedientia mereamini vitæ æternæ mercedem.

Et veneratio erga illum.

Hæc breviter scripsimus, vobis conversationis vestre formulam statuentes, secundum quam vivere debeatis. Si quis autem supererogaverit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Utatur tamen discretione, quæ virtutum est moderatrix.

Ex Achon, Idus Januarii Anno Domini MCLXXI.

Ex Regest. Vaticano.

Ordinis Prædicatorum, & Sancti Francisci Fratrum apud infideles degentibus, ut habitum mutare, barbam, & comam nutrire, ac pecunias tractare valeant, indulgetur.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Fratribus Prædicatoribus, Fratribusque Minoribus in Regno Marochitano de mandato Sedis Apostolicæ commorantibus salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Causa concessionis hujus.

EX parte vestra fuit propositum coram nobis, quod cum ad mandatum Sedis Apostolicæ voluntarie vos discrimini obtuleritis ob multorum salutem, provido usi consilio interdum mutatis habitum, barbam nutritis, & comam, non tam ad declinandum ad tempus gentis barbæ feritatem, quæ in Christianis crudelius debacchatur, quam etiam ut prodesse pluribus, & liberius visitare Christianos in carceribus, & locis aliis valeatis ad injungendum eis poenitentiam, dandum salutis monita, exhibendum Ecclesiastica Sacramenta. Cumque in terra illa gratis non possitis victualia invenire, pro eo, quod non panis, sed pecunia consuevit ibidem Pauperibus in subsidium erogari, urgens necessitas vos compellit charitative recipere, sed parce denarios expendere, & tantummodo propter cibum, & vestes; Unde cum hæc sint contra vestri Ordinis instituta, licet videatur vos ab hiis excusare inevitabilis necessitas, ac grandis, & evidens utilitas aliorum, quia tamen cum lob veremini omnia vestra opera districti examini Judicis recolentes, humiliter postulatis vestræ super his per Sedem Apostolicam subveniri conscientie, atque famæ. Cum igitur ex Causa David coram Abimelech legatur habitum commutasse, ac Dominum se iunxisse in specie Peregrini Discipulis in Emmaus in fractione panis eis postmodum revelatum, qui etiam tam dictos Pueros super eo, quod in necessitate comederant Panes Sanctos, quos eos contingere non licebat, quam Apostolos excusavit, dum ipsos Pharisei arguerent, quod esurientes alienas non lotis fricantes spicas manibus comedebant. Nos laudabile opus vestrum, piumque propositum attendentes vestris supplicationibus inclinati, super prædictis vobiscum in illis regionibus, quamdiu præscripta vos arctat necessitas, & invitat utilitas, misericorditer dispensamus, dummodo tamen fraus non interveniat, sive dolus, vel sinceritatem vestram cupiditas non seducat.

Dispensatio.

Pont. die 17. Martii 1226. Pont. An. X.

Datum Laterani sextodecimo Kalendas Aprilis Pontificatus nostri anno decimo.

Edidit Fontanin. Codex Canonice. pag. 57.

In Sanctorum Confessorum Pontificum numerum refertur B. Willhelmus Eboracen. in Anglia Archiepiscopus.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Universis Archiepiscopis, & Episcopis, & aliis Ecclesiæ Prælati, & Clericis, ac Laicis per Angliam constitutis salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Proemium.

Qui statuit terminos gentium secundum numerum Angelorum, ut ruinam prævaricatorum spirituum rectorum hominum suppletionem restauraret, volens diversitatem gentium in confessione sui nominis adunare, coeternum scilicet, & consubstantialium filium in utero immaculatæ Virginis cælitus irroravit: qui siquidem ex ea humana carne dignanter assumpta, Fons Dei, & hominum mediator Ecclesiæ de omnibus gentibus aggregans, & qui de latere suo formans eam in sanguine suo redemit, & lavit, ipsamque, ut forum diligens, & ut Sponsam, eandem sibi junxit invincibili charitate: quæ utique nova semper prole fecunda, donec impleatur numerus electorum, partim in terra contra hostes multiplices militans, partim in celo cum Christo triumphans, hic gratia Redemptoris adjuncta meretur. Unde ibi feliciter coronatur, hic contemplatur per speculum in enigmate, quiddam facie ad faciem ibi cernit; & quia tanto ibi flagrant ardentius charitate, qui divinæ fruuntur dulcedine visionis, quanto eum, qui charitas est, vicinius intuentur, etiam hi certantes non solum suis orationibus adjuvant apud Deum verum, & miraculorum signis obtinent confortari, quibus ipsi magnifice coruscantes, divinæ gloriæ participes ineffabiliter se ostendunt, & dum de fide ad spem, & de spe ad rem charitate nullatenus decedentes, sed potius augmentata exhibent se feliciter pervenisse, datur promissi præmii certantibus certitudo, & sic finalem in bono perseverantiam efficaciter suadent. Quis enim videns electos Ecclesiæ post finem hujus vite felicem, novis coruscare miraculis, capiti ejus, Christo videlicet, non cupiat inseparabiliter adherere, ut unus spiritus sit cum eo? aut quomodo ei obsequium denegabit, qui sibi obsequentibus dans virtutes, tanta præmia largitur, ut heredes quidem Domini, cohæredes autem Christi effecti gloriæ Regni cœlestis, insignia quæque feliciter obtinentes, miraculose revelentur in terris, & quiddam petierint, fiat eis? confundantur ergo Judæi, consumentur heretici, erubescant pagani, & peccatores ad poenitentiam convertantur; dum fidem in Christo credentium tanta remunerari donorum conspiciunt largitione.

Petitiõ de B. Willhelmo canonizando.

Sane Venerabilis frater noster Archiepiscopus, & dilecti filii Decanus, & Capitulum Eboracense apud nos per litteras, & per Magistros G. Poenitentiarium, & Heliam Bernardi Eboracensem, & Laurentium Aquilegensem, Canonicos opportune, importune pluries insistere, ut sanctæ memoriæ Willhelmum, quondam Archiepiscopum, sicut ex multorum fide digno-

GREGORIUS IX.

PAPA CLXXXVIII.

AN. DOM. MCCXXVII.

Inquisitio de ejus vita, & miraculis facta.

dignorum testimoniis apparebat tanta fulsit gratia meritorum, quod multa per eum Dominus dignatus est gloriosa miracula operari, & post decessum ipsius corpus ejus multo pluribus dedit mirabilibus coruscare, Cathalogo Sanctorum adscriberemus in Ecclesia militanti, cum non esset dubium, ipsum in triumphanti a Domino multipliciter honorari. Verum licet fidem testimoniis adhibentes, & famæ jugiter de ipso crescenti credulitatem minime denegantes, libenter vellemus annuere precibus supplicantium; quia tamen in tam sancto, & divino negotio non erat nisi cum maturitate plurima procedendum, pluries per viros electos, tam super vitam, quam super miraculis Sancti prædicti inquisitionem fieri fecimus diligentem, cum etiam ad sanctitatis existentiam, sufficiat perfectio charitatis, ad ostensionem tamen ipsius miraculorum exhibitio exigatur, eo quod, & nonnulli justitiam suam faciunt, coram hominibus, ut videantur ab eis, & nonnunquam diabolus se in lucis Angelum transfigurans illud hominibus fraudulentem; unde cum inquisitores prædicti receptis super his quampluribus testimoniis fide dignis, & examinatis, sicut oportuit, diligenter, nobis ipsius Sancti sanctissimæ vitæ ordinem, & multa, & magna miracula, quibus post decessum ejus, ipsum Dominus magnifice illustravit, plene, ac plane fideliter retulissent, nos provide attendentes, quod non erat tanta lucerna ponenda sub modio, sed super candelabrum statuenda, cum præter alia miracula, quæ longum esset per singula enarrare, Sepulchrum ejus olei ubertate pinguescat, quo ægri quam plures inuncti a suis infirmitatibus sunt sanati, & quod non est præter eundem silentio tres mortuos mirifice suscitavit, & quinque cæcos illuminans, uni ex eis, qui in duello devictus . . . damnatus, cum ad Sepulchrum ipsius Sancti clamaret instanter, & peteret confidenter, ut ei oculos restitueret, quibus injuste ipsum sciebat orbaturum, alios oculos novos reddiderit mirabili novitate, ipsam de communi fratrum nostrorum, & aliorum Prælatorum, qui præsentem erant concilio adscriptimus, vel potius adscriptum denunciavimus Sanctorum Cathalogo Confessorum, statuentes, ut in anniversario ejus annuatim Festum solemniter celebretur. Igitur, ut tantæ gratiæ gratos, sicut convenit vos reddatis, Universitatem vestram monemus, & hortamur attente per Apostolica vobis scripta mandantes, quatenus ejusdem Sancti Festum, & memoriam veneratione debita recolentes ipsius apud Deum virtutum suffragia pro vobis, & aliis Christianis fidelibus fiducia imploretis. Nos enim de gratia divina, & prædicti Sancti meritis confidentes omnibus ad Ecclesiam Eboracensem in Festo ejus devote convenientibus quadraginta dies de injuncta sibi poenitentia misericorditer relaxamus.

SS. albe adscribitur.

Ejus colenda celebratur.

Pont. die 18. Martii 1226. Pont. An. X.

Datum Laterani decimo quinto Kalendas Aprilis Pontificatus Nostri Anno Decimo.

Altera ab Honorii obitu die, decimanona scilicet Martii anno 1227. electus est in Romanum Pontificem Ugo S.R.E. Cardinalis Episcopus Ostiensis, natione Campanus, patria Signinus, patre ex Comitibus Signia, & Gregorii nomen sumpsit: Dominica autem sequenti die 21. nimirum ejusdem mensis intronizatus est. Sedit in Pontificatu annos XIV. menses V. dies III. (a), imperantibus in Oriente Roberto, mox Balduino II., in Occidente vero Friderico II. Imperatoribus. Obiit senio curisque gravioribus confectus die 21. Augusti 1241. & sepultus est ad S. Petrum: Vacavit Sedes fere ad duos menses.

Quod

(a) Inclusis extremis.